

12) Poštšina plačana v gotovini

7
Cena 2 Din

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1932/33

Zločin in kazen

14. XII
Premijera 22. septembra 1932

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : FR. LIPAN

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA C. 34/II

TELEFON 24-63

**ELEGANCA
TOČNOST
SOLIDNOST**

FRANCOSKI, ANGLEŠKI PLAŠČI

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 22. septembra 1932

B. K.:

Dostojevski

Dostojevskijevo življenje in delovanje pada v dobo, ko so se začeli temelji starega ruskega fevdalizma majati, v dobo, ki je rodila ruskega meščana in zadnja leta svojega življenja je imel že priliko opazovati nov razvoj: delovne množice, ki jih je producirala industrija, so se pojavile s svojimi zahtevami. Rojen 1821. leta — torej štiri leta pred nesrečno končanim uporom dekabristov, se je 25 let potem že udeleževal v takratnem krogu revolucionarjev petraševcev. Doletela ga je ob odkritju krožka strašna usoda: mladega, že znanega pisatelja »Bednih ljudi« je ruska caristična justica obsodila najprej na smrt, nato pomislila na katorgo. To dejanje ruskega carizma prav gotovo zasluži, da se ovekoveči kot dokument največje brutalnosti, ki ga je sploh mogel izvršiti na mladem Dostojevskem. Deset let teme in strašnega trpljenja je njegov pogled na življenje zagrenilo in nikoli več ni bilo pravega, zdravega in jasnega pogleda na ruske razmere in sploh vse življenje. Ameriški socialni pisatelj Upton Sinclair pravi o posledicah brutalne katorge: Prav gotovo ni v umetnosti večje duševne žaloigre kakor je Dostojevskijeva. Ta človek se je skušal boriti za človeštvo, car je napravil iz njega mučenika. Iz katorge se ni več vrnil kot borec jasnosti in prosvitljenosti, temveč padel je v prah in poljubljal roko, ki ga je udarila...

Te besede ameriškega puntarja so sicer ostre, vendar so za marsikatero Dostojevskijevo delo resnične. Dostojevski, ki se je v mladosti sam družil in navduševal s prevratniki, je pozneje napisal ostro in krivično obsodbo revolucionarnega pokreta tiste dobe v romanu »Besie«.

Ko se je vrnil iz prognanstva, je našel precej spremenjeno Rusijo. Vse je bilo v kipenju. Socialna nasprotnost so porodila nove probleme v politiki, znanstvu in literaturi. Ruska literatura že od nekdaj nosi dober glas, da se nikoli ni povsem oddaljila od življenja in je mogoče prav ona največji dokument Shakespearejeve teze: umetnost bodi zrcalo svoje dobe. Ruskim pisateljem, in to prav velikih, ni bilo nikoli strah pred obravnavanjem povsem vsakdanjih, lahko bi dejal tudi aktualnih dogod-

kov iz življenja. Njih dela niso samo pripovedovanja fabul, temveč v svojih delih skušajo tudi povedati »novo besedo«.

Dostojevski obravnava v svojih delih probleme inteligence, ljudstva in kulture. On je zastopnik svojega socijalnega okolja, demokratičnega, neplemiškega, kakor sta zastopala Puškin in Tolstoj plemsko okolico. Ne tihi plemiški dvor, temveč vele-mesto s pisano kulturo, s socijalnimi nasprotstvi (palače in beznice), s svojim nikoli prenehajočim socijalnim bojem in ner-vozno napetostjo — to je Dostojevskijev svet (Sakulin.)

Kot zastopnik demokratične inteligence v literaturi se je ves čas jasno opredeljeval proti duševno onemogli plemiški lite-raturi, ki jo je za njegovega časa zastopal Turgenjev.

Leta 1871. je pisal kritiku Strahovu o Turgenjevu sledeče: »Toda vedite, to je literatura zemljiške gospode. Povedala je vse, kar je imela povedati (krasno pri Tolstoju). Toda ta be-seda je bila zadnja.« Turgenjeva je naravnost sovražil in pi-satelj Karmazinov v »Besih« je nekakšen pamflet na sentimen-talnega Turgenjeva.

*

Dostojevski je umetnik socijalnega kaosa določene dobe. Z muko je preživel na sebi vsa pereča časovna vprašanja. Človek napetih živcev, podvržen sprejemanju utisov naravnost do bol-nosti, trpeč na epilepsiji, ni poznal mirnega življenskega čustva. Zanj ni teklo življenje enostavno, ni mu bilo samo predmet literarne upodobitve: peneč, razburkan, pobesnel vrtinec mu je bilo. Človekova duša mu je bila najglobokejši prepad, pozo-rišče usodnotežke borbe strasti. Življenje je trpljenje, življenje je žaloigra.

Dostojevski je pesnik gibanja in borbe. Med ruskimi romano-pisci je najdinamičnejši, njegovi romani so resnične tragedije. To je na kratko karakteristika Dostojevskega, ki jo je napisal ruski literarni zgodovinar Sakulin.

*

Roman »Ziočin in kazen« je poleg »Bratov Karamazovih« višek njegovega ustvarjanja. V tem delu se zrcali ves tisti Do-stojevski, ki smo ga zgoraj označili. Predmestje z beznicami, izgubljenimi eksistencami (Marmeladov, Sonja), resnico iskajo-čimi študenti, prostitutkami, skratka mali ljudje. Borba dobe odmeva v romanu. Odkod umor Razkolnikov? Študent Raz-kolnikov ubije starko, ker se hoče s pomočjo njenega denarja posvetiti delu za novega človeka, novo življenje. Ta individua-listični čin doživi tragičen konec, ga tudi mora doživeti, kakor ga je doživelo vso takratno individualistično - anarhistično giba-nje. V Razkolnikovu je prikazana žaloigra mladega intelektual-ca, ki misli, da so človekova pamet, človekova misel edini mo-torji razvoja človeške družbe. Poleg tega pa je roman dokument vse tiste inteligence, ki stremi po nečem, a nima ne jasnega pogleda, ne reelnega cilja.

Razkoljnikov je »protestant«, on protestira — četudi na koncu pade na kolena, zlomljen, ubit in gre v katargo. Tik preden se javi, še protestira pri sestri Dunji, ki mu očita, da je kri prelil: »(Kri), ki jo vsi prelivajo, ki lije in ki je zmeraj lila po svetu kakor vodopad, ki jo prelivajo kakor šampanjca in za katero nekatere venčajo na Kapitolu ter jih imenujejo do-brotnike človeštva?... Tudi jaz sem hotel ljudem dobro in bi bil storil sto, tisoč dobrih del za to edino neumnost, ki niti ni neumnost, marveč kratkomalo nerodnost, kajti vsa ta misel ni-kakor ni bila tako nespametna, kakor se zdi zdaj, ko ni uspela...«

Dostojevski, ki se je oficijelno smatral in ki je tudi po svojih delih idejno bil konservativen, vendarle ni imel nikoli v življenju miru pred tisto borbo, ki so jo vršili razni posamezniki proti carističnemu režimu kakor proti družbi sploh. Tista kal upornišтва iz študentske mladosti je ostala v njem, četudi ni dobila možnosti razmaha, ki bi ji bil potreben. Ruska družba s carizmom in porajajočim se kapitalizmom je že v njegovi dobi nastopila pot, ki jo je leta 1917. pripeljala do likvidacije. Dostojevskega je bilo strah pred krvavo likvidacijo, prav tako kakor Tolstoja, vendar mimo dogodkov, mimo življenja ni mogel. To dokazuje pismo, ki ga je pisal svojemu osebnemu prijatelju kritiku A. Suvorinu, ki je umrl nedavno pred vojno. V njegovem arhivu so našli pismo, ki je važno za pojmovanje Razkoljnikova, še bolj pa za »Brate Karamazove.« V pismu, ki je bilo publicirano šele pred leti, pravi: »Mnogo sem razmišljal o našem zadnjem razgovoru in želim, da se tudi zdaj držim misli, ki so takrat prišle med nama do izraza. Govorili smo o najčudovitejšem in najpretrsljivejšem pojavu ruskega življe-nja, o revolucionarnem pokretu, ki ogroža carja. Moje stališče do tega pokreta je dvostransko. V nobenem slučaju ne ospo-ravam veličine čustvovanja revolucionarjev, toda na drugi strani brezpogojno obsojam teroristična dejanja. Če si pred-stavljam, da bi na ulici prisluškoval pogovoru dveh ljudi, ka-terih eden pravi drugemu: »Pravkar sem postavil peklenski stroj v carsko palačo! moram iskreno priznati, da se ne bi požuril do carske palače, da bi tam sporočil o predstoječi eks-ploziji. Ne bi ju niti prijavil prvemu stražniku, četudi bi vedel, da nameravata izvršiti zločin. V osnovi ne bi storil mogoče tega samo iz bojazni, da me proglasijo za denuncijanta.

Predstavljam si, kako bi me zasliševali (primer: kako zasli-šuje Porfirij Petrovič Razkoljnikova! — B. K.). spraševali, mo-goče celo ponudili nagrado. Na drugi strani pa bi me spet lahko proglasili za izdajalskega tovariša atentatorjev. Časopisi bi pi-sali, da je Dostojevski izdal atentatorje. Tega mi naši liberalno razpoloženi krogi ne bi nikoli odpustili. Do smrti bi me radi tega dražili. Rekli bi, da je policija zato tu, da prepreči zločine. Marsikaj bi lahko rekel proti vladi, toda ne smem, ker je končno

najglavnejše pri nas, da obdrži človek kolikor mogoče več zase. Zato pa tudi nihče ne ve, kaj mu je storiti v najtežjih položajih.

Psihologija revolucionarjev me zelo zanima. Nameravam napisati nov roman, ki bi bil nadaljevanje »Bratov Karamazovih« in v katerem bi se rad bavil s problemom revolucionarnega pokreta. Junak romana bo Aljoša Karamazov. Šel bo v samostan iskat resnice. Tudi revolucionarji iščejo na svoj način resnico. V tem iskanju se torej krijejo revolucionarji in menihi. Naši revolucionarji imajo na sebi v resnici nekaj od krščanskih mučnikov. Fanatični so in pripravljeni, da umrejo za svojo idejo. Ideja osrečitve človeštva z novim socialnim sistemom je najvažnejša pri revolucionarjih. Aljoša, človek, ki išče resnico, ne bo v romanu našel resnice v samostanu. Iskal jo bo naprej po novih potih, ki ga bodo na koncu pripeljali med fanatike resnice, revolucionarje. Iz ljubezni do ideje bo Aljoša kot pravi Karamazov šel tako daleč, da bo izvršil politični zločin. Ali ni istega rekel Razkolnikov preden je šel ubit starko? Pri njem je prav tako ideja gibalo zločina. Tako bo postal Aljoša, ki je samo na videz omejen, a v resnici pobožen človek, v očeh družbe zločinec. Aljoša bo obsojen na smrt in umrl bo za svojo idejo mirno in srečno kot mučenik. Mnogo sem razmišljal o tej stvari in moja vroča želja je, da napišem o tem roman. (Književnik 1931. stran 262./3.)

Žal, tega romana Dostojevski ni mogel napisati. Umrl je leta 1881.

*

Bibliografija: Dostojevskijeva najvažnejša dela: Bedni ljudje, Dvojnik, Zapiski iz mrtvega doma, Zločin in kazen, Besi, Bratje Karamazovi, Ponižani in razžaljeni, Idijot, Mladič itd.

Japonsko gledališče

Oder je prazen, samurai prihaja počasi, zamišljeno, po cvetni stezi in sede na vzvišen prostor na odru. Od leve prihaja drugi samurai v sijajni obleki, tolst v lica kot kuhan rak. Častitljivo sede na njegovo stran in oba sedita tiho, nepremično, meča jima počivata na preprogi.

Po cvetni stezi prihaja počasi gejša. V sijajnem črnem nakitu na glavi ima igle iz želvovine, a vrh tega zlat obroček z zvenečo drobnarijo, bajno oblačilo. Obleka je rdeča, ima široke rokave, več metrov dolgo vlečko in je pokrita s sijajno zlato vezenino. Cela hiša je uvezena na hrbtu kitajski tempel, okrog katerega se ovijata dva velikanska zmaja in njih telesa, krampji in glave pokrivajo vso obleko. Zmajeve oči so iz stekla, iz nosnic in žrela bruha ogenj.

Ko pride gejša na sredo cvetne steze, se ustavi in obrne proti občinstvu svoj ozki, nežni obrazček. Zamiži malo z očmi,

napravi prav sladko šobico, streše komaj vidno z glavico in pogleda preko rame. Predstavlja jo moški, vendar je najbolj sladka in lepa žena, o kateri se ti more le sanjati.

Bliža se plemičema in se dotakne s čelom tal. Plemenitaša ji odzdravita častiljivo in ponosno.

Prineso ji samiseno, gejša jo vzame in sede, da bo zaigrala. Delavec priskoči in ji uredi gube na obleki, kajti vsaka guba ima predpisano mesto. In tako kleči kakor v pokončnih got-skih gubah, vlečka je daleč naokrog razprostrta, da je videti, kakor da plava na nji, samiseno ima na kolenih, v preljubki pozi in igra.

Pevec na stranskem odrčku jo polglasno spremlja in de-klica poleg njega poje vmesno, kakor da glasno diha —o—o—iu—iu—o.

Plemiča jo mirno opazujeta. Sedita mirno in se ne zganeta, le rdečelični debeluhar je očitno ves prevzet od nekega raz-burjenja, ki je vedno močnejše. Oči so mu debele, pogleduje vprašujoče svojega mirnega sosedu, postavi papirnato steno med njega in sebe, da bi gejšo nemoteno užival.

Gejša odloži samiseno. Prineso ji k o t o, poldrugi meter dolgi instrument s trinajstimi strunami. Gejša igra.

Prineso ji k o k y u, neke vrsto mandolino, na katero se igra z lokom iz konjske žime. Igra in čara iz strun zvonko-tožeče glasove, kot pojoče steklo, zveneče srebro, glasove tako samosvoje in lepe, da ti kri zastane v žilah.

Pevec na odrčku prepeva o češnjem cvetu, pomladnih nočeh, o mescu in o lotosu.

Debeli rdečelični samurai se nagne globoko naprej, nastavi roko ob uho, se krivi pod temi glasovi, bati se je, da bo ob um. Njegov sosed pa se doslej sploh še ni ganil.

Čarobna gejša odloži bajne gosli, se globoko prikloni pred plemičema in odhaja po cvetni stezi prav tako mirno kot je prišla.

Samuraja vstaneta in se srečata s pogledom: z enim samim sta se razumela. Gresta v ozadje in potegneta meče. Za to žen-sko se bosta borila. In jaz prav tako, tudi z menoj bosta imela posla.

Zastor pade.

Šele čez nekaj časa se zbudi občinstvo, ribiči, kmetje, obrt-niki in meščančki iz nemega občudovanja, v katero jih je igra začarala.

O moderni igri ni kaj povedati. Padla je na najnižjo stopnjo, scenična ilustracija kolportajskih romanov. Prevara in izdaj-stvo, umor in ubojstvo, pijančevanje, pretepaštvo, norišnice, klinike, vse to se meša in slika najbednejše človeško usodo s kinematografsko natančnostjo. Vedno nastopa oni lopov mrkega obraza, z malimi brčicami in z evropskim klobukom na glavi. Kako smešni in klavrni so ti ljudje na odru, če sede za malo mizo, pokrito s konjsko odejo in ne vedo kaj početi z rokami

in nogami. Skoraj v vsaki taki igri nastopa umobolna ženska, ki spravlja s svojo blaznostjo občinstvo enkrat do krohota, drugič pa do groze. Nprestano nastopa redarstvo v evropskih uniformah, lepo in dično, z belordečimi svetilkami iz papirja. Aretacije. Sodne obravnave.

Včasih pa so prizori, v katerih za malo časa zopet zaplāpola vse božanstvo klasičnega teatra. Čudoviti efekti in učinki, ki jih rodi umetnost in premetenost igralcev, razodetja človeške duše v enem samem nasmešku, v enem kriku. Spominjam se prizora, ko je bil nekdo razžaljen od svojega prijatelja. Ni mu odgovoril niti besedice, le oko mu je bolešno zažarelo. Mrk in potrť je odšel po cvetni stezi. V naslednjem prizoru je bil prav tako tih, ves siv obraz je imel in je šel v hišico ter jo zaprl za seboj. Nastopi znanec, pijan. Stopi k vodnjaku, potegne vedro in pije, pije. Naenkrat ima v ustih rdeče sukno, ki ga gleda s preplašenimi očmi. Bil je pas njegove sestre, ki je bila utopljena. Zasliši šum in odpre hišico: v njej sedi mož s sivim obrazom, prsten, umirajoč, izvršil je harakiri.

Ni izpregovoril niti besedice, šel je, umrl.

Spominjam se prizora, v katerem se plazi morilec z nožem v roki po vrtu. Sreča ga služabnik in ga hoče zavrtniti. Toda morilec se ne meni zanj, ga niti ne pogleda, samo mimo njega gre in mu mimogrede prepara trebuh.

Spominjam se na stotero prizorčkov, prav nič važnih, postranskih, ki pa je stara igralska tradicija pričarala iz njih nekaj nepozabnega in čudovitega.

Sodobna japonska igra pa ni besede vredna.

(Se nadaljuje.)

Razno

Bernard Shaw: Immaturity.

(Iz predgovora za njegov roman, ki je izšel nedavno tudi v nemščini, podajam nekaj vrstic.)

Spomladi l. 1876. sem prišel iz Dublina v London in našel mater in edino preživelo sestro, ki sta se trudili, kako bi unovčevali svoje glasbene darove: mati je poučevala, sestra dajala koncerte. Oče, ki je ostal v Dublinu, nam je od svojih ubornih dohodkov prepuščal po funt na teden. Seveda je bilo pomanjkanje denarna pri nas kronično. Tu pa moram ločiti med tem uboštvom in onim siromaštvom, ki daje rani mladosti slavnih mož sijaj romantike. Pot od kolibe do bele hiše, od stružnice do ministrskega stolca, od kolnice do palače v Park Lane-u sicer ni prenapolnjena, vendar je na drugem njenem končiču najti nekoliko lepo rejenih osebnosti, ki vedo marsikaj zanimivega o njej poročati. Jaz pa se ne bom nikoli naveličal, tistim gospodom zagotavljati, da ne znajo, kaj je prava beda in neuspeh. Ako želiš vedeti, kaj je resnična revščina, vprašaj pri drugorojenem sinu drugorojenega sina drugorojenega sina...

Kadar je prvorojenec vse pobral, kaj je ostalo za doto dekletom in za preživitek mlajšim sinovom? Shawi smo bili že spočetka smrtniki. Bil sem poznejšek poznejška. Da nisem imel slučajno donosnega daru, bi bil danes ubožnejši od Spinoze; ta je namreč umel vsaj optične leče brusiti, med tem ko si jaz nisem mogel privoščiti, da bi se učil kake umetnije. Na srečo pa me je naučila priroda.

*

Užil sem dosti pesništva, pa samo eden pesnik mi je bil svet: Shelley. Njegova dela sem pobožno čital od kraja do konca... V detinstvu se je moj slovstveni duh uril v samoniklih molitvah. Končavale so se z očenašem in ponavljal sem jih vsak večer. Moja molitev ni bila prošnja. Prepameten sem bil in nisem maral svojo vero na prevesico staviti, s tem da bi bil prosil reči, o katerih sem bil trdno prepričan, da jih ne dobim. Torej mi je bilo vse eno, ali bodo moje molitve uslišane ali ne. Bile so književen poklon za razvedrilo in spravo Vsemogočnemu. Še dolgo sem gojil to navado, ko nisem bil več siljen, hoditi v cerkev in nedeljsko šolo... Toda neki večer sem se nenadoma vprašal, zakaj še vedno opravljam svojo molitevco, čeprav ne verujem vanjo. Ker sta me um in vest poklicala na odgovor, sem se iz odkritosrčnosti čutil primoran, odreči se tistim praznoverskim opravičilo, in tisti večer sem prvič opustil svoje molitve. Nekaj pa mi je močno manjkalo. Zakaj sem čutil neugodnost pri tem? Je to nemara slaba vest? A naslednji večer je neugodje ponehalo in zopet naslednji večer sem tako pozabil svojih molitev, kakor da sem se rodil pogan...

Moja mati ni imela nobene komedijantske poteze na sebi in ni svoj živi dan razdrila nobenega dovtipa: komedijant v meni je dedina po Shawih. Moja mati je imela bujno domišljijo ter je živela v njej in ob njej. Moj ujec Valter, ladijski zdravnik, ki je tedaj pa tedaj v premorih med svojimi vožnjami po Atlantiku bival pri nas, se je silno slikovito izražal... Pomenki naših vrlih pomorščakov so bili takrat pristni Rabelais in skrajno spotikljivi. Pravici na ljubo pa je reči, da je navzlic svojim kvantom ostal vedno umetnik. Njegove rečenice so bile preudarjene, tenkournno priostrene, dobro izbrane. Tem koreniteje so mi razdrle vcepljeno otroško spoštovanje pred dobesednim umevanjem religije, njenimi legendami, prilikami in posebitvami.

Gledališče Aleksandra Dumasa mlajšega. Romun O. Gheorgiu je v Nancyju objavil vestno delo »Le Théâtre de Dumas fils et la Société contemporaine«. Pomagala sta mu tamkajšnja vseučiliška profesorja, Paul Dimof (Rus?) in Ch. Bruneau. Dumas ml. je ovladal francosko pozornico med 1852. in 1887. Osvobodil jo je romantike in poprečnih zabavic. Njegovi igrokazi slonijo glavno na tezah, ki jih avtor zagovarja, vendar danes je znatno zastarel. Manjka mu donekod pesniški polet, po

katerem živijo umotvori. Za poezijo ni imel dosti smisla. Ko je moral v Akademiji sprejeti velikega poeta Leconte-a de Lisle, je povabil na obed znamenitega sonetista Heredia, da bi se pomenkovala o Leconte-u. Vsak svojo steklenico vina sta imela pred seboj. Avtor »Trofej« je znal sijajno kramljati. Tako je osvojil Dumasa, da mu je ta nenadoma porinil svojo steklenico, češ: »Heredia, nate moje vino; to je boljše vrste.« Po tem priznanju je Heredia hudomušno pokazal na svojo čašo, rekoč: »Hvala, sem vaju tegale.«

Ko je bil na višku slave, je Dumas sin dobil mnogo ženskega zaupanja, kar mu je jako laskalo. Bil je vodnik lepih vestí. Grof Primoli si je v svoji mladosti dovolil hudomušnost, da mu je pisal strastna pisma, podpisana z ženskim imenom. Dumas je hitro odgovarjal, seve poštno ležee. Videti je bil ganjen po čaru in slogu te zakrite občudovalke. Kasneje mu je Primoli priznal svojo porednost in ga prosil zamere. Dumas mu je na videz odpustil, a v resnici je bil vedno hud nanj, da ni bil kaka romantična Italijanka.

»Úsvit nad Slovenskem«. Slovaški pisatelj Josef Gregor Tajovský je dosegel nedavno viharjen aplavz s svojo trodejanjo »Osvit nad Slovaško«, ki se je v praškem Narodnem divadlu prelevila v pristrčno slavnost češkoslovaške enote. Posebno so gledalci ploskali, ko je junak, Djurko Langsfeld, poročnik slovaških prekucijskih čet v l. 1849., govoril o nevenljivi in neminljivi zvestobi Slovakov do Čehov. Mladega učitelja Djurka ustrele vprav v trenutku, ko po Kollárjevi, Šafaříkovi in Štúrvi želji prikorakajo Rusi in ukrote Madjare. — Gregor Tajovský je bil češkoslovaški legijonar na Ruskem in dobro pozna dušo prostovoljcev. Navdušenje diha vsak stavek igrokaza. Odlični pripovednik se je tokrat obnesel kot dober risar značajev, mojster konverzacijskega sloga, ki je v vojnosodnem prizoru izzval pretresljive dramske akcente.

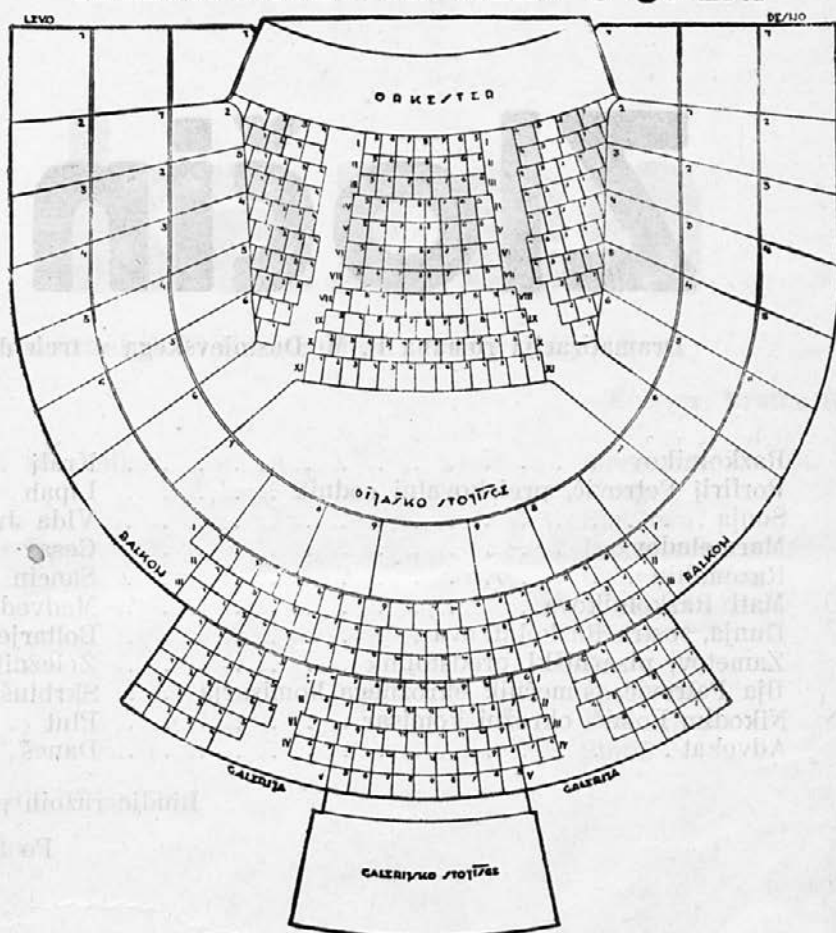
Uspeh. Goslač Hellmesberger, ki se je iznebil marsikake šaljive, je dejal pisatelju veselih iger, ki se je med kvartetom brez zadrege hahljal: »Ampak, gospod doktor, zakaj pa se smejete, medtem ko jaz sviram? Ste mar kdaj videli, da bi se bil jaz ob vaših burkah smejal?«

Ploskanje. A.: »Zakaj pa tako divje ploskate?« — B.: »Saj to ni ploskanje. Samo videl bi rad ščapina, ki je spisal to zanikarnost.«

Kritik in dramatik. Neki gospod, ki je načekal celo skladovnico nepotrebnih romanov, šteje samega sebe za osnovo nemškega duševnega življenja, vse drugo okoli sebe pa prezira. Ondan je krivogledu pripomnil Georgu Kaiserju: »Kadar ne bom vedel nič več povedati, se tudi jaz polotim pisati drame.« — »Začnite takoj!« ga izpodbode Kaiser. A. D.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Nar. gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Fr. Lipah — Tiskarna Makso Hrovatin, vsi v Ljubljani

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

Bonboni, čokolade, bonbonijere, pecivo,
sadni soki, marmelade

ŠUMI

LJUBLJANA, GRADIŠČE 7-9

Tovarniška zaloga

Vedno sveže blago Nizke cene

Zločin in kazen

Dramatizacija romana F. M. Dostojevskega v treh dejanjih. Dramatiziral P. F. Krasnopoljski. Prevedel J. Vidmar.

Režiser: Bratko Kreft.

Razkolnikov	Kralj	Simov, zdravnik	Gregorin
Porfirij Petrovič, preiskovalni sodnik	Lipah	Čmar	Murgelj
Sonja	Vida Juvanc	Čmarica	Slavčeva
Marmeladov	Cesar	izabeta Ivanovna	Rakarjeva
Razumihin	Sancin	stasja	Gabrijelčičeva
Mati Razkolnikova	Medvedova	ščan	Bratina
Dunja, sestra Razkolnikova	Boltarjeva	holka	Jerman
Zametov, pisarniški predstojnik	Železnik	adent	Jan
Ilja Petrovič, pomočnik okrožnega komisarja	Skrbinšek	stnik	Drenovec
Nikodim Fomič, okrožni komisar	Plut	ar	Potokar
Advokat	Daneš	ražnik	Sintič

Ljudje raznih poklicev Vasilij Uljaniščev.

Po 3. in 5. odmor.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 30
" II. - III. vrste	" 28
" IV. - VI. "	" 26
" VII. - IX. "	" 24
" X. - XI. "	" 22
" XII. - XIII. "	" 20

Lože v	Din 100
I. "	" 100
" "	" 120
II. "	" 70
" "	" 75
Peti ložni "	" 20
" "	" 25
" "	" 15

Letek ob 20.

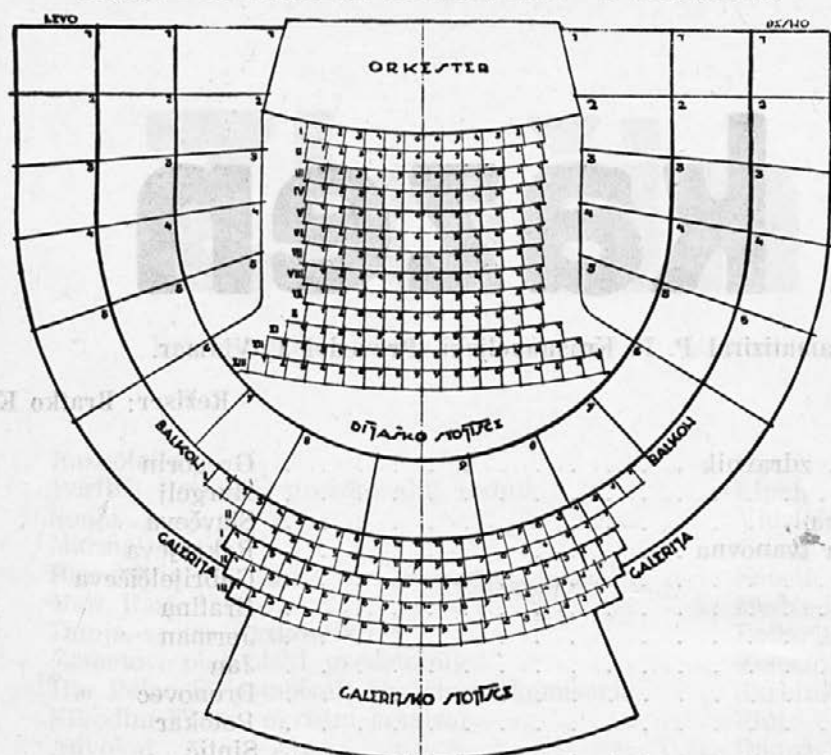
Konec ob 23.

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 22
" II. "	" 18
Galerija: " I. "	" 14
" II. "	" 12
" III. "	" 10
Galerijsko stojišče	" 2
Dijaško stojišče	" 5

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni in na glavnem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure

D

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

A. PRELOČ

Ljubljana, Marijin trg - Tel. 3456